

CURCĂ VALENTIN

TU, EU ȘI-O BARIERĂ

Umbrele trecutului

CURCĂ VALENTIN

TU, EU ȘI-O BARIERĂ

Umbrele trecutului

Copyright © CURCĂ VALENTIN, 2026

Toate drepturile rezervate!

Publicat de Publio Editură S.R.L.,
Oradea, str. Ep. Roman Ciorogariu nr.9, Biroul 10. Jud. Bihor
publioeditura.ro

Editor responsabil: Norbert Alcser, director general

Text © CURCĂ VALENTIN, 2026

Coperta © Publio Editură S.R.L., 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CURCĂ VALENTIN

Tu, eu și-o barieră / CURCĂ VALENTIN. - Oradea : Publio, 2026

ISBN 978-630-95381-5-4

821.135.1

Te poți simți singur, trist, dar niciodată învins. Poți pierde, poți greși, poți suferi, dar nu te gândi să abandonezi. Privește viața cu ochii de învingător și ai să vezi cât e de frumoasă! Chiar dacă uneori pare că totul s-a terminat teribil... Știi, până și cel mai mic lucru îți poate schimba viața. Într-o clipită se poate petrece ceva când te aștepți mai puțin. Și te trimite pe un drum la care nu te-ai fi gândit... Într-un viitor pe care nu ți l-ai fi imaginat. Unde te vor duce? Asta e călătoria vieții noastre. Căutarea noastră spre lumină. Dar uneori, pentru a găsi lumina trebuie să treci prin cele mai întunecate părți... Cel puțin așa a fost în cazul lui Valentin.

Cu toții ne amintim povestea celor doi tineri îndrăgostiți care s-au întâlnit într-un loc neașteptat, dar într-un moment potrivit. Ce? Doar nu credeți că acela era adevăratul final al povești, nu? Cei doi au crezut că ceea ce se petrecuse între ei, era o adevărată poveste de dragoste, dar totul s-a dovedit a fi o minciună. Sau doar asta credea acel tânăr vulnerabil, Valentin care s-a îndrăgostit de acea tânără căsătorită, Deea. Povestea nu s-a încheiat acolo. Chiar dacă au luat-o pe drumuri complet separate și diferite, Valentin și-a învățat lecția. Acesta a învățat să nu mai pună atâta suflet pentru cineva care nu merită. Datorită părinților săi, acesta a reușit să-și revină după întâmplarea cu Deea, dar acele amintiri petrecute cu aceasta, mereu vor rămâne în inima și trecutul lui Valentin ca niște UMBRE.

Au trecut patru ani de la ultimele evenimente, iar în acești ani, Valentin a început să uite cum este să ai o relație. Cu ajutorul unor prieteni, a reușit să-și deschidă un mic restaurant. Acesta și-a dorit mereu să dețină un restaurant sau o pizzerie. Bineînțeles că el nu a renunțat la visul său de scriitor. Vă mai amintiți că începuse să scrie o carte numită „*Tu, eu și-o barieră*”? Ei bine, din cauza evenimentelor întâmplare, acesta a decis să nu termine de scris cartea pentru că nu știa ce-l va aștepta în viitorul apropiat. Flavius, cel mai bun prieten al lui nu a mai dat niciun semn de viață de când a plecat cu familia sa în străinătate. Valentin a tot încercat să-l sune, dar de fiecare dată, nimeni nu-i răspundea până ce s-a decis să nu-l mai sune. În toți acești patru ani, Valentin nu mai știa nimic nici de Deea,

dar nici de Andy, cel pe care-l considerase propriul său fiu. Viața personajului era mult mai bună atunci când nu se mai gândea la trecut, dar nu putea să facă acest lucru, deoarece în fiecare seară, în fiecare vis și în fiecare coșmar, una dintre întâmplările din trecut, îi săreau mereu în față. După multe săptămâni închis în propria sa cameră, Valentin și-a dat seama de un singur lucru pentru care-și regretă trecutul, iar acela era faptul că se gândea mai mult la alții decât să se gândească la el. Să nu mai vorbim atât de mult despre trecut pentru că vă așteaptă un viitor plin de drame, personaje noi și mult sentimentalism.

Într-o seară, Valentin s-a așezat la noptieră, și-a luat un pix și un caiet și a început să facă ceea ce știa cel mai bine, să scrie povești.

-Aș vrea să scriu cine sunt și nu știu. Am scris caiete multe ca să mă descopăr. N-am izbutit. Romanul meu va fi un roman cu eroi ciudați. Sufletele lor nu vor fi liniare, dintr-o singură bucată. Eu n-am întâlnit până acum un asemenea suflet printre adolescenți. Dar nu-mi voi putea analiza personajele, pentru că nu le cunosc. Nu le pot înțelege adâncurile sufletelor. Mă privesc.... Privesc în mine... Atâtea trăsături străine, contradictorii... Sună atât de aiurea. Poate ar trebui să trec peste partea asta. spuse Vali monologându-se.

Dintr-o dată, se auzise o bătaie în ușă. Valentin nu știa cine putea să vină atât de târziu la el acasă. Acesta s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă pentru a o deschide. Când a deschis-o, a văzut o față foarte cunoscută și s-a bucurat de prezența ei.

-Bogdan? Ce cauți la ora asta? întrebă Valentin speriat.

-Bună, Valentin! Îmi pare nespuse de rău că te deranjez la ora asta, dar am nevoie de ajutorul tău.

-Sigur. Intră!

După ce Bogdan a intrat în casă, Valentin s-a dus la bucătărie pentru a-i face o cafea. Acesta nu știa în ce fel de probleme s-a mai amestecat acesta. Bogdan părea foarte speriat și nu se putea liniști. Valentin s-a apropiat de acesta pentru a afla ce s-a întâmplat.

-Îmi place noua ta casă, frate! Dar parcă mai liberă era cea din satul natal.

-Te rog, nu-mi mai aminti nimic despre casa din sat, bine? Mai bine spune-mi în ce probleme ai mai intrat ?

-Am nevoie de bani, Vali! Te rog, nu mă lăsa. Dacă nu mă ajuți tu, nu are cine să mă ajute.

-Bogdan! Ți-am dat și săptămâna trecută bani. Ce ai făcut cu ei? Ce se întâmplă cu tine?

-Mi-e și rușine să o spun! Ți-o amintești pe acea tipă Alexandra? Cea pe care am cunoscut-o în bar acum trei luni?

-Da. Ce este cu ea?

-Alexandra a rămas însărcinată... Cu mine... spuse Bogdan speriat.

-Poftim? Dintre toate fetele din lumea asta, tocmai pe ea ți-ai găsit să o lași însărcinată? Bogdan! Acea fată este o haimana. Vrei să-ți reamintesc ce mi-a făcut mie și lui Flavius.

-Iartă-mă! Sunt un mare prost.

-Poți s-o mai spui odată! Ești sigur că Alexandra a rămas însărcinată cu tine?

-Da. Așa cred. Chiar nu știu.

-Acum mult timp, foarte mult timp, Alexandra l-a făcut pe Flavius să se îndepărteze de mine. Cred că vrea să-și bată joc de tine. Ascultă de sfatul meu! Nu-i intra în joc pentru că nu vei câștiga. Apropo, ce vrei să faci cu banii de la mine?

-Alexandra vrea să avorteze pentru ca nici familia ei să nu afle, dar nici familia mea.

-Alexandra are douăzeci și trei de ani, iar tu nu ai nici optsprezece ani. Cum crezi că vei putea să întreții o familie? Știi ce? Toată vina este a Alexandrei. Dacă nu se culca cu tine, nu se întâmpla nimic din toate astea. Plus de asta. De ce te-ai culca cu o fată mai mare decât tine?

-Spune băiatul care s-a culcat cu o fată de nouăsprezece ani când el nu avea nici șaptesprezece ani.

–Aia este o altă poveste. Dacă nu-mi erai prieten și-mi amintea de acea poveste, te alungam din casa mea.

–Mă ajuți cu câțiva bani? Știu că nu am dreptul să-ți cer asta, dar mă ajuți. Nu am niciun job și... Stai puțin! Ce ai zice dacă m-ai angaja la tine la restaurant? Știu că am zero experiență, dar suntem buni prieteni.

–Bogdan! Asta este cea mai proastă idee. Nu ai rezista nici zece minute în restaurant. Știi cât de aglomerat este.

–Te rog, frate! Dă-mi șansa de a demonstra că mă pot descurca fără ajutorul familiei.

Pentru câteva minute, Valentin rămăsese pe gânduri, deoarece nu știa ce să facă. Acesta își duse mâna la barbă și se gândea.

–Bine. Începi de mâine. Dar dacă vei întârzia, te voi concedia. Așa stau lucrurile, frate! Merg să fac un duș. Dacă vrei, poți rămâne în seara asta aici. Doar să-ți anunți familia.

–Mulțumesc mult, frate!

–Și nu mai vorbi cu Alexandra! Crede-mă că nu va spune nimănui de faptul că a rămas însărcinată. Crede-mă!

După discuția cu Bogdan, Valentin s-a îndreptat spre baie pentru a face un duș. În timp ce acestuia îi curgea apă pe tot corpul, a închis ochii și și-a amintit de ultima dată când a făcut duș cu Deea.

„–Ce fac cei doi? întrebă Valentin curios.

–Cei doi încă dorm, iar eu am venit să împart dușul cu tine, dacă mă primești.

–Cum te-aș putea refuza? Vino încoace și haide să împărțim dușul.

–Îmi place când știi ce vrei de la un bărbat. spuse fericit Valentin.

–Îmi place că tu îmi oferi acel ceva pe care mi-l doresc de la un bărbat.”

Dintr-o dată, Valentin a deschis ochii, iar amintirea cu Deea din duș a dispărut. Acesta nu putea să priceapă de ce nu poate uita toate amintirile petrecute cu Deea. De fiecare dată când închidea ochii, o vedea pe aceasta lângă el și apoi se sărutau. Când a ieșit de la duș, s-a îndreptat spre camera sa și a citit încă o dată scrisoarea lăsată de Deea înainte să plece.

„Dragule,

Știu că după ce vei citi această scrisoare, îți vei da seama că eu și cu Andy am plecat. Nu-ți face griji! Noi suntem bine! Îți mulțumesc pentru tot, deoarece datorită ție am reușit să divorțez de bărbatul pe care nu-l iubesc. Nu mai puteam sta cu tine, deoarece Andy spunea mereu că vrea să meargă la tatăl său, iar tatăl său nu ești tu, ci este Florin. Da. Am falsificat ADN-ul doar pentru a-l face pe Florin să divorțeze. Știu că mă consideri un monstru, dar nu va mai putea fi nimic între noi. Adio, Valentin!

Cu drag, Andreea!”

De fiecare dată când acesta citea scrisoarea începea să plângă de dorul celor doi. Chiar dacă Deea i-a lăsat scris în scrisoare că Andy e copilul lui Florin, el tot îl iubea foarte mult pe Andy și-l considera ca fiul său. Acesta s-a pus la somn cu gândul la Deea și la Andy.

Lumina dimineții se strecura timid printre perdelele subțiri ale restaurantului, desenând dungi calde pe podeaua încă neatinsă de pașii clienților. Aerul avea un miros proaspăt, un amestec subtil de cafea abia măcinată și lemn curat, ca și cum locul se pregătea să prindă viață din nou. Valentin a pășit înăuntru cu o energie rar întâlnită la el în ultimele luni. Chipul îi era mai relaxat, iar în privire i se citea o liniște pe care nu o mai simțise de mult timp. Bogdan îl urma îndeaproape, încă puțin adormit, dar curios de ritmul alert pe care îl impunea dimineța.

Restaurantul, deși mic, avea o căldură aparte. Mesele din lemn masiv erau așezate ordonat, fiecare cu scaunele ridicate deasupra, ca într-un ritual zilnic care marca începutul unei noi zile. Lumina naturală făcea ca totul să pară mai viu, mai primitor. Fără să stea pe gânduri, Valentin i-a dat indicațiile lui Bogdan, iar liniștea dimineții a început să fie spartă de sunetele discrete ale muncii: scaune trase ușor, pași grăbiți, șervețele care alunecau peste suprafața meselor. Era un ritm simplu, dar plin de sens, ca o repetiție înainte de spectacol. Bogdan se mișca rapid, aproape mecanic la început, dar cu fiecare masă ștearsă, părea că prinde mai multă încredere. Din când în când, arunca câte o privire în jur, ca și cum încerca să-și imagineze cum va arăta locul peste doar o oră plin de oameni, de voci, de viață.

Între timp, Valentin s-a apropiat de teighea și a început să aranjeze lucrurile cu o atenție aproape obsesivă. A îndreptat câteva pahare, a verificat aparatul de cafea, apoi a rămas pentru o clipă nemișcat, privind în gol. Nu era un moment de tristețe, ci mai degrabă unul de anticipare. Ușa s-a deschis din nou, iar răcoarea de afară a pătruns în interior, aducând cu ea și primele semne ale agitației ce urma să înceapă. Personalul a început să sosească rând pe rând, fiecare aducând cu sine energie, voci și mișcare. În scurt timp, liniștea s-a transformat într-un murmur constant: saluturi grăbite, pași care se intersectau, obiecte mutate dintr-un loc în altul. Bucătăria începea să prindă viață, iar din spate se auzeau deja primele sunete ale tigăilor încălzite și ale ustensilelor, lovindu-se ușor unele de altele. Atmosfera se schimba treptat, ca un mecanism bine uns care începea să funcționeze. Fiecare își știa rolul, fiecare mișcare avea un scop, iar Valentin, aflat în mijlocul tuturor, părea pentru prima dată după mult timp exact acolo unde trebuia să fie. Și totuși, dincolo de această armonie aparentă, plutea ceva greu de definit. O senzație subtilă, aproape imperceptibilă, că ziua aceea nu va fi una obișnuită.

–Bună dimineața, tuturor! El este Bogdan, noul membru al personalului. Ana! Te rog pe tine să-i arăți lui Bogdan ce trebuie făcut pe aici. Eu trebuie să merg să văd de ce întârzie mașina cu fructe.

–Bine, Vali! Salut, Bogdan! Numele meu este Ana Jureschi. Te voi ajuta, dar după masă va trebui să te descurci de unul singur, deoarece vom fi foarte aglomerați.

–Norocul meu e că învăț foarte repede. spuse speriat Bogdan.

–Deci? Cum de ai aplicat pentru acest post, dacă așa putea să întreb?

–Sunt unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Vali și l-am rugat să mă angajeze.

–Nu ai deloc experiență.

–Am mai lucrat câteva săptămâni ca ospătar și sigur mă voi descurca.

–Grozav tip Valentin, nu-i așa? Orice așa face pentru a-i intra sub piele, nu poate fi atât de greu. Tu ești unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Știi cumva dacă acesta are vreo prietenă?

–A avut acum patru ani o fată care l-a mințit și și-a bătut joc de el.

–Acum patru ani? Și nu s-a gândit să-și mai facă vreo prietenă?

–Nu din câte știu eu. Cu ultima sa prietenă a fost foarte nasol. L-a mințit doar pentru a...

–Pentru a... Ce? întrebuse Ana curioasă.

–Cred că mai bine merg să șterg acele mese care sunt murdare.

După discuția cu Bogdan, Ana a rămas puțin îngândurată, deoarece aceasta nu știa adevărata poveste a șefului său de la restaurant.

Câteva ore mai târziu, restaurantul a început să se aglomereze. Ana era bucuroasă că Bogdan a prins repede meseria. Aceasta l-a trimis la masa cinci pentru a lua comanda unei doamne cu un copil. Acea doamnă cu un copil era nimeni alta decât fata din trecut de care se îndrăgostise Valentin, era Deea împreună cu fiul său Andy.

–Bună ziua! Comandați ceva sau nu? întrebuse curios Bogdan.

–Desigur. Aș vrea o porție de cartofi prăjiți cu salată de ton și legume. Și două sucuri de portocale, te rog.

–Desigur! Comanda va fi gata încurând. Îmi puteți spune și numele dumneavoastră pentru a mă trece pe nota de plată?

–Andreea... Andreea A. , iar el este Andy... Andy Curcă.

–Mulțumesc!

La scurt după asta, Bogdan i-a dus comanda acelei femei. Lui Bogdan i s-a părut ciudat când a auzit că pe acel copil îl chema Curcă, exact ca pe Valentin. El credea că era doar o coincidență. Deea și Andy au început să mănânce, iar după o jumătate de oră, Deea a cerut să i se aducă nota, deoarece trebuia să-l ducă pe Andy la școală, iar ea să meargă la serviciu. Bogdan s-a dus bucuros la ea pentru a-i aduce nota de plată. Aceasta i-a lăsat și lui un mic bacșiș, iar acesta era bucuros.

După ce Deea a ieșit din restaurant cu Andy, și-a făcut apariția și Valentin, dar nu a reușit să o prindă, nici nu știa că aceasta a fost în restaurantul său. Ana s-a apropiat de Valentin.

–Uite cine s-a gândit să apară! spuse Ana râzând.

–Scuze de întârziere, Ana! Dar când ai un asemenea restaurant, trebuie să faci orice pentru a avea grijă de el.

–Ți-ar trebui o prietenă ca să te ajute cu asta! Poate că atunci te vei descurca mai bine. spuse Ana.

–Nu mersi! Uite cât este ceasul! Cred că ți se termină tura. Mai bine te-ai duce să înveți! Mâine ai examen. spuse Valentin îndreptându-se spre bucătărie.

–Idiot încăpățânat! spuse Ana râzând.

–Te-am auzit! țipase Valentin din bucătărie.

Odată ajuns în bucătărie, Valentin s-a îndreptat către Alin și Andrei, frații pe care i-a găsit într-o casă dărămată și le-a oferit o slujbă.

–Cum merge treaba, băieți? întrebuse Valentin curios.

–Foarte bine! Deși ar trebui să mai dai comandă de ingrediente. spuse Andrei. Ți-am făcut o listă.

–Perfect! Dă-mi-o! spuse Valentin. Voi merge acasă și mă voi uita peste această listă, bine?

Dintr-o dată, Bogdan a intrat pe ușa de la bucătărie pentru o comandă.

–Alin am nevoie de o porție de paste franceze și o băutură franceză. O! Salut, Vali! spuse Bogdan bucuros.

–Bună, Bogdan! Cum merge?

–Bine. Chiar bine! spuse Bogdan bucuros. E gata?

–Imediat! Două minute și ți-o voi aduce! Se prepară băutura franceză.

–Știi ce? Mai bine du-te și ia-le celorlalți comenzile, iar eu merg să duc comanda la masa șapte. Mă voi uita diseară peste acea listă. spuse Valentin bucuros.

–Apropo... Ana a plecat sau încă mai lucrează? întrebuse Alin.

–I-am zis să plece. Mâine are examen la biologie și nu vreau să o stresez și cu munca. Dă-mi comanda și odihniți-vă și voi câteva minute.

Restaurantul ajunsese deja în punctul acela al zilei în care liniștea dimi-neții dispăruse complet, fiind înlocuită de un zumzet constant, aproape hipnotic. Vocile clienților se amestecau cu sunetul tacâmurilor, cu pașii grăbiți ai ospătarilor și cu zgomotele venite din bucătărie. Aerul era cald,

încărcat de mirosuri de mâncare proaspătă, cafea și condimente, creând o atmosferă vie, aproape palpabilă.

După ce a luat comanda de la Andrei, Valentin s-a mișcat printre mese cu o naturalețe câștigată în timp. Fiecare pas era sigur, fiecare gest calculat, ca și cum întregul spațiu îi aparținea. Când a ajuns la masa șapte, a lăsat farfuriile cu grijă, schițând un zâmbet scurt, dar sincer. În astfel de momente, simțea că tot efortul lui nu fusese în zadar. Restaurantul nu mai era doar un vis, el devenise realitatea lui. S-a retras apoi spre masa cinci, rămasă liberă, iar în timp ce ștergea suprafața lucioasă a mesei, mișcările lui au încetinit fără să-și dea seama. Un miros fin, aproape imperceptibil pentru oricine altcineva, i-a atins simțurile. Nu era puternic, nu era evident, dar pentru el era inconfundabil.

Parfumul. De parcă timpul ar fi făcut un pas înapoi, aerul din jur s-a schimbat. Zgomotele din restaurant s-au estompat, devenind un ecou îndepărtat. Pentru o clipă, nu mai era acolo. Era din nou pe câmpia „*Încă te iubesc*”, unde vântul adia ușor, iar totul părea simplu, curat, fără regrete. O amintire caldă, aproape dureroasă prin frumusețea ei. Mâna i s-a oprit pentru o fracțiune de secundă pe marginea mesei, ca și cum ar fi încercat să se agațe de acel moment. Apoi realitatea a revenit brusc. A terminat de șters masa, iar când s-a aplecat ușor, ceva mic i-a atras atenția. Sub masă, aproape ascuns, strălucea discret un obiect. S-a aplecat și l-a ridicat, ținându-l în palmă. Un inel. Nu era unul oarecare. Îl recunoștea, sau cel puțin așa simțea. Forma, detaliile, felul în care lumina se reflecta în el, toate îi păreau dureros de familiare. Și totuși, mintea lui refuza să lege complet amintirea. Îl privea fix, încercând să înțeleagă cum de un astfel de obiect ajunsese acolo, în restaurantul lui, ca o piesă rătăcită dintr-un trecut pe care nu reușea să-l închidă. Și atunci, fără să-și dea seama, și-a ridicat privirea. Ușa restaurantului se deschisese din nou. De data aceasta, aerul parcă s-a schimbat. Nu era doar o simplă adiere de afară, ci o ruptură în ritmul obișnuit al locului. Câteva priviri s-au întors instinctiv, iar pentru o clipă, chiar și zgomotul părea să se domolească. Persoana care intrase nu era una obișnuită. Pașii lui erau calculați, siguri, iar prezența

lui aducea cu sine o tensiune greu de explicat. S-a așezat fără grabă la o masă, de parcă locul îi era cunoscut, de parcă știa exact unde se află și de ce venise. Valentin a simțit imediat. Nu a fost nevoie să-l privească prea mult ca să înțeleagă. Un nod i s-a format în stomac, iar inelul din mâna lui a devenit brusc mai greu, ca și cum purta în el o semnificație pe care nu o mai putea ignora. Cu toate acestea, și-a adunat forțele și a pornit spre masa respectivă. Fiecare pas era mai apăsător decât cel anterior. Când a ajuns în fața lui, timpul părea din nou suspendat. Privirile lor s-au întâlnit. Surpriza de pe chipul lui Florin a fost evidentă, aproape șocantă, dar la fel de repede a fost ascunsă sub o mască de calm. În schimb, Valentin a rămas pentru o clipă nemișcat, luptându-se cu valul de amintiri care încerca să-l copleșească, dar nu și-a permis să cedeze. Și-a îndreptat ușor postura, și-a controlat respirația și, cu o voce surprinzător de calmă, a rostit cuvintele pe care le spunea tuturor:

–Doriți să comandați ceva? întrebă Valentin.

–Wow! Uite pe cine avem noi aici! Se pare că cineva s-a gândit să angajeze un țigan în restaurant.

–În caz că nu ai citit ce scrie pe acoperiș, acesta este Restaurantul *ValyTimes*, iar asta înseamnă că este restaurantul meu. Deci... Te pot da afară oricând. Sau ai putea să nu mai faci pe durul și ai comanda ceva.

–Te-a părăsit, nu-i așa? Andreea te-a părăsit și pe tine la fel cum m-a părăsit și pe mine, nu?

–Comanzi sau pleci? întrebă Valentin supărat.

–Doare, nu? Poate că acum îți vei da seama cum m-am simțit și eu când a plecat. Chiar credeai că va fi cu tine? Probabil că se va întoarce din nou la mine, iar pe tine te va da trecutului.

–Comanzi sau pleci?

–Adu-mi orice vrea șeful restaurantului. Azi sunt fericit pentru că am aflat vestea cea nouă. Andreea te-a părăsit pe tine. Nu e un moment de sărbătorit?

–Voi ruga pe cineva să-ți aducă un pahar cu apă ca să sărbătorești.

–Nu vreau apă...

–Ai spus să-ți aduc ce vrea șeful restaurantului, iar eu sunt acela. Ceea ce înseamnă că-ți voi aduce o apă plată pentru a sărbători. Și nici măcar nu trebuie să plătești. E din partea casei pentru un vechi amic.

–Ascultă, fraiere! Noi nu am fost amici și nu vom fi niciodată. spuse Florin nervos, ridicându-se în picioare.

–Ascultă, puștiulică! Poate că ai avea tu mulți ani, dar eu nu mai sunt băiatul de care te-ai luat acum zece ani. Acest băiat îți poate da un pumn în față și zici că te-a trecut fiorul. Acum! Valea din restaurantul meu! Când vei învăța să te porți ca un adevărat om disciplinat, vei fi bine venit aici.

–Nu voi mai veni niciodată aici!

–Și apropo... Crezi că Deea se va mai uita la un boșorog ca tine?

–Da, cred că o va face. spuse Florin îngândurat.

–De ce nu ești convins? Nu îți dai seama că Deea nu te mai iubește? În timp ce era cu tine, ea vorbea și se săruta cu mine. Acceptă că Deea nu va mai fi cu un boșorog ca tine. Câți ani ai? Patruzeci și cinci... patruzeci și șase. Ei bine, eu am douăzeci și șase de ani, cu douăzeci de ani mai mic și mai tânăr decât tine, tataie... Vezi? Pot și eu să te jignesc!

–Doar atât poți? Îți arăți adevărata față? Unde este Andreea să te vadă și ea?

–Nu mă interesează nici persoana ta, nici a Andreei. Ieși din restaurantul meu sau s-ar putea să nu răspund de ceea ce fac.

–Ne mai vedem... Ne mai auzim noi, fraiere...

–În visele tale. Ieși tu de unul singur sau te scot din șuturi?

Ușa restaurantului s-a închis în urma lui Florin cu un sunet sec, aproape tăios, care a rămas suspendat pentru o clipă în aer. Afară, pașii lui grăbiți se pierdeau pe trotuar, dar în interior rămăsese ecoul unei tensiuni care nu dispăruse odată cu plecarea lui. Pentru Florin, momentul avusese greutatea unui impact neașteptat. Plecase cu privirea în jos, ca și cum ar fi încercat să evite nu doar locul, ci și propriile gânduri. Totul se întâmplase prea repede, iar imaginea lui Valentin, calm, stăpân pe sine, departe de băiatul de altădată îi zdruncinase certitudinile. Nu mai era

acel adolescent ușor de intimidat. Ceva se schimbase profund, iar diferența aceasta îl lovise mai tare decât ar fi recunoscut vreodată. În interior, Valentin rămăsese nemișcat pentru câteva secunde după plecarea lui. Privirea îi era fixată spre ușă, dar nu mai vedea restaurantul. Respirația îi era controlată, însă în piept simțea o apăsare surdă, ca o rană veche care fusese atinsă din nou. Abia după ce s-a asigurat că Florin dispăruse complet din peisaj, și-a coborât ușor privirea și și-a trecut mâna peste față, într-un gest scurt, aproape mecanic. Apoi, fără să spună nimic, s-a întors și a intrat din nou în restaurant. Atmosfera părea, la prima vedere, neschimbată. Clienții vorbeau, râdeau, paharele se ciocneau ușor, iar farfuriile erau duse dintr-o parte în alta. Dar pentru Valentin, totul avea acum un alt ton, mai apăsător, mai dens. Ca și cum întreaga încăpere absorbi momentul de mai devreme. Bogdan îl urmărise din priviri încă de când Florin intrase. Nu înțelesese exact cine era acel om, dar reacția lui Valentin fusese suficientă cât să-i spună că nu era un simplu client. Felul în care își încordase umerii, pauza aceea prea lungă înainte să vorbească, privirea, toate trădau ceva ce nu mai văzuse până atunci.

Când Valentin a trecut pe lângă el, Bogdan a vrut să spună ceva, dar s-a oprit. A simțit că nu era momentul. A rămas doar privind în urma lui, cu o neliniște care îi creștea încet în piept. Valentin nu s-a oprit în sală. A traversat spațiul cu pași egali, fără grabă, dar fără ezitare, ca și cum ar fi știut exact unde trebuie să ajungă. Ușa bucătăriei s-a deschis, iar odată cu ea, sunetele de acolo au devenit mai intense: sfârâitul tigăilor, comenzile rostite pe jumătate, mirosul puternic de mâncare caldă. A intrat și ușa s-a închis în urma lui, izolându-l pentru o clipă de restul lumii.

În bucătărie, totul era în mișcare. Aburul se ridica în valuri ușoare, iar căldura era mult mai apăsătoare decât în sală. Pentru ceilalți, era doar o zi obișnuită de muncă. Pentru Valentin, însă, spațiul acela devenise un refugiu. S-a sprijinit pentru o secundă de marginea unei mese de lucru, cu palmele apăsate pe suprafața rece. Privirea îi era în gol, iar gândurile îi alergau haotic. Întâlnirea nu durase mult, dar fusese suficientă cât să zgârie din nou tot ce încercase să vindece. În acel moment, a realizat

ceva clar. Trecutul nu mai avea puterea să-l doboare ca înainte... dar nici nu dispăruse. Era încă acolo, prezent, așteptând momentele potrivite ca să revină. Valentin a tras adânc aer în piept, apoi s-a îndreptat încet. Și-a trecut mâna prin păr, ca și cum ar fi vrut să-și alunge gândurile, și, fără să spună nimic, a revenit la muncă. Dar, dincolo de gesturile lui precise și de aparența de control, ceva se schimbase din nou.

Seara, cu toții au părăsit restaurantul, iar Valentin a mai rămas pentru a face curățenia de seară. Bogdan a rămas să-l ajute pe acesta cu curățenia. În timp ce Bogdan se ocupa de pus scaunele pe mese, Valentin a făcut inventarul pentru a vedea ce anume s-a consumat și ce anume va trebui să mai cumpere. Valentin a observat că ceva era în neregulă cu Bogdan așa că s-a apropiat de el.

–Te simți bine, amice? întrebă Valentin curios. Ce s-a întâmplat?

–Nu s-a întâmplat nimic... Sunt doar foarte obosit din cauza muncii.

–Va trebui să te obișnuiești! Asta e prima ta zi. Ești de-al nostru acum.

–Serios? Chiar mă vei angaja? Ce mă bucur! Hei! Te pot întreba ceva?

–Desigur. Spune!

–De ce l-ai alungat pe acel bărbat la care te-ai dus să-i iei comanda?

–Ha ha! Asta era? Îți amintești când ți-am spus că nu am putut să fiu împreună cu Deea din cauza unui tip?

–Da.

–Ei bine... El este acel tip. A început să jignească, iar eu ca un om civilizată ce sunt, l-am scos acasă.

–Ce voia de fapt acest tip? Totuși... Au trecut patru ani de atunci.

–Voia să verifice dacă mai sunt sau nu cu Deea. Tot timpul începea să mă jignească, iar acum când a văzut că am un restaurant, s-a uimit și el. Cred că era doar gelos.

–Ei bine... Cred că ar trebui să plec acasă. Tura mea s-a cam terminat de o oră. Noapte bună, Vali!

–Noapte bună, Bogdan!

După ce Bogdan a ieșit din restaurant, liniștea s-a așternut treptat peste încăpere, ca o pătură grea lăsată peste agitația de peste zi. Scaunele erau

deja urcate pe mese, lumina devenise mai caldă, mai difuză, iar umbrele se întindeau lung pe podea. Valentin a rămas pentru câteva momente nemișcat, în mijlocul localului, ca și cum ar fi încercat să asculte ceva ce nu putea fi auzit. Apoi, cu un gest lent, aproape instinctiv, a băgat mâna în buzunar și a scos inelul. L-a așezat în palmă și a început să-l privească în liniște. Metalul rece reflecta slab lumina din restaurant, iar detaliile lui fine păreau și mai clare în acea atmosferă tăcută. Îl întorcea ușor între degete, ca și cum ar fi încercat să descopere un răspuns ascuns în el. Cu cât îl privea mai mult, cu atât senzația devenea mai apăsătoare. Era prea familiar. Gândul că ar putea fi același inel pe care i-l dăruise Deei, cu mult timp în urmă, îi trecea prin minte din ce în ce mai des. Dar logica îl respingea imediat. Nu o văzuse. Nu intrase în restaurant. Nu exista nicio explicație clară. Și totuși... era acolo. A închis ușor pumnul în jurul inelului, ca și cum ar fi vrut să oprească gândurile, apoi a tras adânc aer în piept. Fără să mai insiste, a stins luminile pe rând, iar restaurantul a fost cuprins de întuneric, rămânând doar ecoul zilei care tocmai trecuse.

Drumul spre casă a fost liniștit, aproape gol. Pașii lui Valentin răsunau ușor pe trotuar, iar aerul serii era rece, dar curat. Cu fiecare pas, încerca să se desprindă de întâlnirea cu Florin, dar imaginea lui revenea constant, ca o umbră care refuza să dispară. Ajuns acasă, a intrat fără grabă. Locuința îl întâmpina cu aceeași liniște familiară, dar în acea seară părea mai apăsătoare decât de obicei. S-a dus direct spre birou, unde hârtiile erau așezate ordonat. A luat lista lăsată de Andrei și a început să o parcurgă. Privirea îi aluneca peste fiecare rând, dar mintea îi fugea în altă parte. A observat mecanic că lipsesc multe produse, mai multe decât se aștepta. Fără să stea prea mult pe gânduri, a pus mâna pe telefon și a început să sune. Vocea îi era calmă, precisă, ca și cum s-ar fi agățat de aceste detalii practice pentru a nu se pierde în propriile gânduri. După ce a închis ultimul apel, liniștea a revenit. De data aceasta, însă, nu mai avea nimic care să-i distragă atenția.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre baie. Aburul a început să umple încăperea, iar apa caldă curgea constant, acoperind orice alt sunet. Valentin

a închis ochii pentru o clipă, lăsând apa să-i atingă fața. Și atunci a apărut ea. Imaginea Deei era atât de clară încât părea reală. Silueta ei, felul în care lumina îi contura prezența, totul avea o intensitate care îl făcea să uite unde se află. Nu era doar o amintire, era o senzație, o prezență care îl învăluia complet. A deschis ochii brusc. Baia era goală. Doar aburul și sunetul apei. A rămas nemișcat câteva secunde, respirând greu, ca și cum ar fi ieșit dintr-un vis prea profund. A oprit apa și s-a sprijinit de perete, încercând să-și recapete echilibrul. Oboseala îl apăsa din toate părțile. Când a ajuns în dormitor, nu a mai avut energie pentru nimic. Nici măcar pentru cină. S-a așezat în pat aproape mecanic, iar în câteva clipe, corpul lui a cedat. Somnul a venit rapid, dar nu liniștit. În vis, însă, totul era diferit. Se afla din nou pe acea câmpie. Vântul adia ușor, iar iarba se mișca lent, într-un ritm calm, aproape hipnotic. Cerul era deschis, infinit, iar lumina avea o căldură pe care nu o mai simțise de mult. Deea era acolo. Nu spunea nimic. Nu era nevoie. Prezența ei era suficientă pentru a umple tot spațiul. Zâmbea ușor, iar în acel zâmbet era liniștea pe care Valentin o căutase în toți acești ani. Pentru prima dată după mult timp, nu mai exista trecut, regrete sau întrebări. Doar acel moment.

„–Nu pot să cred! Tu chiar ai venit!

–Doar nu puteam refuza invitația de la bărbatul visurilor mele.

–Haide! Am pregătit un mic picnic doar pentru noi doi. Pe aici!

–Wow! Totul arată minunat! Tu chiar te-ai gândit la toate amănunțele.

–Atâta lucru să fac și eu pentru fata visurilor mele, nu? Sper că te-am surprins!

–Da. Chiar m-ai surprins! Chiar nu credeam că vei sta aici, așteptându-mă!

–Mereu voi sta! Când te simți tristă, imaginează-ți că eu sunt lângă tine! La mine funcționează mereu.

–Nu vreau să-mi imaginez! Vreau să trăiesc, știind că se va îndeplini totul.

–Uneori visele noastre se îndeplinesc, doar dacă ai puterea să crezi în ele.

–Visul meu a fost să fiu aici cu tine, Vali! Și uite că mi s-a îndeplinit pentru că am crezut mereu și nu mi-am pierdut speranța”

După acel vis, Valentin s-a trezit îngândurat. Acesta s-a îndreptat spre bucătărie și și-a luat din frigider o sticlă cu alcool și a început să bea toată noaptea.

Dimineața, acesta s-a trezit pe patul din camera sa. El nu știa cum de a ajuns acolo, când el știa că a adormit în bucătărie. Când s-a ridicat din pat, și-a dat seama că mirosea tot a alcool. S-a îndreptat spre baie, s-a dezbrăcat și s-a băgat în duș pentru a scăpa de mirosul de alcool. Acesta nu știa din ce cauză a băut, dar știa că a băut. Când a ieșit din duș, și-a pus un prosop pe el, iar apoi s-a îndreptat spre bucătărie. Odată ajuns acolo, a avut parte de o mare surpriză.

–Neața, Vali! spuse Bogdan râzând.

–Neața, Bogdan! Stai ce? Ce cauți aici atât de dimineață?

–De fapt sunt de seara trecută. Trebuia să-ți dau asta. Mi-a lăsat-o Alin până să plece, dar am uitat să ți-o dau când am plecat. Aseară mi-am amintit, iar când am venit să ți-o aduc, tu erai beat așa că te-am dus în camera ta, unde te-ai și trezit dimineață.

–Mersi! Vrei ceva de mâncare? Sincer pe mine mă doare foarte tare capul și nu vreau decât o cafea.

–Nu mersi! Am luat o gustare nocturnă...

–Ești ciudat... spuse Valentin râzând.

–Nu mai ciudat decât tine. Trebuie să-ți mai spun ceva. Ana de la tine de la restaurant, cred că te cam place.

–Poftim? În niciun caz... Ana este doar o bună prietenă care căuta un job la fel ca tine.

–La fel ca mine, la fel ca Alin și la fel ca Andrei, nu?

–Trebuia să-i ajut... Știu cum e să trăiești în sărăcie pentru că am trăit și de asta vreau să-i ajut. În plus, plătesc și chiria la un hotel și trebuia să-i ajut cu ceva.

După discuția de dimineață, cei doi s-au îndreptat spre restaurant. Bogdan încă se gândea la cearta dintre acel tip de ieri și Valentin. Cei doi s-au oprit la o cafenea ca să-și ia ceva de băut, iar apoi s-au îndreptat spre restaurant. Mergând pe drum, Valentin a văzut o fată care îi părea

foarte cunoscută. Odată ajunși în restaurant, fiecare și-a ocupat postul. Valentin aștepta ca mașinile cu marfă să ajungă la el. Ana Jureschi nu putea să vină de dimineață la restaurant, deoarece avea un examen foarte important.

–Bogdan. Au sosit mașinile cu ceea ce am comandat aseară. Mă ajuți să descarc?

–Sigur. Să mergem!

Cei doi au început să descarce toată marfa din mașini, iar apoi le-au dus la locul lor. Valentin a rămas să achite plata și a văzut din nou acel chip cunoscut. Acesta și-a văzut de treaba sa și a încercat să-l evite.

Câteva ore mai târziu, restaurantul ajunsese din nou în punctul de vârf al zilei. Luminile erau mai puternice acum, vocile clienților se suprapuneau într-un murmur continuu, iar aerul era încărcat de mirosuri calde de mâncare proaspăt gătită. Totul funcționa ca un mecanism bine pus la punct, fiecare mișcare fiind parte dintr-un ritm deja stabilit. În acel haos organizat, ușa s-a deschis, iar Ana a intrat grăbită, cu pași siguri, obișnuită deja cu atmosfera. Și-a pus geanta deoparte și, fără prea multe formalități, a intrat direct în tură, preluând comenzile cu naturalețe. Valentin a observat-o dintr-o privire. Pentru el, asta însemna finalul zilei. Oboseala începea să-și spună cuvântul, dar în același timp simțea o ușoară eliberare. Era gata să plece, să lase în urmă agitația, măcar pentru câteva ore. Și totuși, înainte să iasă, s-a oprit. Privirea i-a căzut spre masa șapte. Un ultim gest. O ultimă comandă. A luat tava pe care erau așezate patru pahare cu suc, lichidul colorat vibrând ușor la fiecare pas. S-a strecurat printre mese, evitând clienții și colegii, concentrat doar pe drumul lui. În jur, totul se mișca rapid, dar pentru el acel moment părea încetinit. A ajuns aproape de masă și, în clipa în care s-a întors ușor pentru a ocoli un scaun, s-a lovit frontal de cineva. Impactul a fost suficient cât să dezechilibreze tava. Paharele s-au înclinat, iar în următoarea secundă, lichidul s-a vărsat peste hainele fetei din fața lui. Pentru o clipă, timpul s-a oprit. Sunetele din restaurant au devenit brusc mai îndepărtate, iar câteva priviri s-au întors instinctiv spre ei.